

Het was op de verjaardag van Jeroen.
We kregen griezeltaart en donkergroene limonade,
die vreemd smaakte.
Hij had de hele klas uitgenodigd,
maar lang niet iedereen was gekomen.
De feestjes van Jeroen zijn altijd nogal eng.

Vorig jaar durfde ik niet,
maar nu was ik acht.
Nu durfde ik wel.

We gingen verstoppertje doen
en Melle mocht hem zijn.
We kregen honderd tellen de tijd
om ons te verstoppen.
Dat lijkt veel, maar het huis van Jeroen is heel groot.
Het heeft wel twintig kamers.

Sommige kinderen zeggen dat het er spookt.
Maar ik geloof dat niet.
Kinderen zeggen zoveel.

Van de moeder van Jeroen mochten we overal komen,
als we maar niet op de rommel letten.
En als we ons maar niet zó moeilijk verstopten
dat we niet meer te vinden waren.

Want vorig jaar was er een jongetje geweest
dat zich té goed had verstopt.
Bas heette hij.
Ze hadden hem nooit meer teruggevonden.

We wisten nog wel wie Bas was.
Hij zat bij ons in groep vier.
De juf zei dat hij was verhuisd naar een ander dorp.
Zomaar opeens.
En wij geloofden haar.
Dat was nu precies een jaar geleden.